

Český svaz chovatelů, z.s.

Maškova 3, 182 53 Praha 8 - Kobylisy

Tel.: 284683441, fax: 284681451, e-mail: sekretariat@cschdz.eu, http://www.cschdz.eu
IČ: 00443204, DIČ: CZ00443204, IDDS: rstrfew, Bankovní spojení: KB Praha 9 č. účtu: 635081/0100

***Tisková zpráva č. 120
ze dne 22. června 2017***

NECHRÁNÍME ZVÍŘATA ANI LIDI

Opravdu náš stát dělá vše pro to, aby chránil zvířata? Mnohým nezasvěceným může přijetí novely zákona na ochranu zvířat proti týrání (zákon č. 246/1992 Sb.) připadat jako nejlepší krok k zamezení strádání zvířat. Novelu schválila začátkem června Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR. Ještě míří k projednání do Senátu Parlamentu ČR a k prezidentovi republiky, nicméně realnost jejího přijetí i na této půdě, obrazně řečeno, „visí ve vzduchu“. S touto novelou přichází i zákaz chovu kožešinových (masožravých) zvířat. Náš chovatelský svaz přitom opakovaně získal od ministerstva zemědělství, samotného jeho ministra i Zemědělského výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR ujišťující stanovisko, že přijetí novely nedoporučí.

Dlužno poznamenat, že i členové Českého svazu chovatelů si přejí pro chovaná zvířata vhodné podmínky a šetrné zacházení. Naše heslo zní: „Pro radost, krásu a užitek“. Nechováme zvířata proto, abychom jim ubližovali. Naše chovy kožešinových zvířat splňují náročná kritéria, jsou pod neustálou kontrolou státních orgánů a zvířata nijak netrpí. Zajímá však někoho, jaká je skutečnost? V duchu jednoho ze základních propagandistických hesel „stokrát opakovaná lež se stává pravdou“ se v naší zemi rozvinula dobře zorganizovaná propaganda. Veřejnost je intenzivně přesvědčována, ba mediálně masírována, že u nás jsou kožešinová zvířata krutě týrána.

A tak se na záchranu „utiskovaných nešťastníků“ pořádají nájezdy na farmy, jež se nezákonně obsazují, otevírají se klece a zvířata se vypouštějí do přírody. Opravdu je to pro ně záchrana? Část vypuštěných norků se není schopna o sebe postarat, takže záhy uhyne. Druhá část se v přírodě aklimatizuje a je schopna lovit. Ale protože norci nemají v našich podmínkách přirozené predátory, tak se rychle množí a působí značné škody v ekosystému. Ale to nejspíš nikomu nevadí, že pro záchranu jednoho musí zemřít řada jiných.

Poptávka po kožkách kožešinových zvířat permanentně roste. Zrušením našich farem však dosáhnou horliví zastánci zvířat jediného. Pokvetou chovy ilegální, u nás a nejspíše i někde od nás hodně na východ. A že tam budou zvířata trpět? Ale jděte, tam to tak neberou a tady na to nebudeme vidět. Jedním z argumentů všemožných aktivistů je, že nosit oblečení vyrobené z kůže zvířat je neetické. (Nejvíce se tím ohánějí firmy vyrábějící umělou kožešinu a finančně podporující ony horlivé aktivisty.) Kdoví. Třeba je také neetické zvířata konzumovat. Možná se tu brzy rozhoří i nějaká další dobře zorganizovaná a mediálně propracovaná kampaň v duchu: „Kdo jí maso zvířat, ten je vrah“.

Vítězství hysterie aktivistů může mít i jiné dopady. Třeba se dočkáme i toho, že naši politici, ve strachu ze ztráty volebních preferencí, podlehnou například tlaku na zrušení povinného očkování proti závažným dětským, respektive lidským, chorobám, ...to je přece rovněž neetické. A kde jsou tedy hranice etiky? Kde jsou vlastně hranice základních svobod? Obecně platí, že svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého. Ptáme se: „Čím

byla ohrožena svoboda jednotlivých aktivistů nebo jejich kolektivů, že musela být tak zásadně omezena svoboda druhého, svoboda jeho podnikání a zdroje obživy!? Ničit přírodu je neetické a kdy tedy zakážeme těžbu dřeva v lese, těžbu uhlí atd.!?“

Na celém tom humbuku kolem kožešinových farem nepřekvapuje, kolik lidí tomu věří. Přemýšlení, holt, bolí a ono je vždycky jednodušší něčemu slepě věřit, než se poohlédnout po faktech a zjistit si, jak se věci mají. Dokonce není udivující ani skutečnost, jak se komerční televize tendenčně propůjčují skandalizaci chovu kožešinových zvířat. Má to logiku. Čím víc šokujících informací, čím víc tragédií a mordů, tím větší sledovanost. Mnozí lidé zkrátka prahnou po senzacích a omračujících informacích. Tak proč jim je nenaservírovat. Mnohé napoví i skutečnost, že u nás je nejčtenějším deníkem bulvární plátek. (Ovšem zarážející je, že se touhle neobjektivní cestou dala i veřejnoprávní televize.)

Dočista nepochopitelné je však to, že náš stát v roce 2014 požadoval, v souladu s legislativou Evropské unie, po chovatelích kožešinových zvířat mnohamilionové investice do úpravy chovatelského zařízení. A teď, počínaje rokem 2019, hodlá chovy zakázat a značně vysoké investované částky do úpravy chovatelských zařízení zmařit. Například v Německu, Nizozemí či ve Velké Británii byl zákaz chovu sice prosazen, ale do života byl uváděn s přechodnou dobou a chovatelé vždy získali adekvátní kompenzace za zmařené investice a podnikání, samozřejmě v závislosti na délce přechodného období. U nás ne. Česká republika nejprve chovatelům nařídí nemalé investice, pak podnikání zakáže, a to bez adekvátních náhrad za zmařené investice a podnikání. Jde zkrátka proti svým občanům. No, možná to někoho nepřekvapí. Tady jsme byli vždycky papežštější než papež. A taky o nás říkají, že jsme národ Švejků...

Propaganda, skandalizování, záměrné překrucování faktů, všechno má svoje pravidla. I to, že je před volbami a politici slíbí cokoli, co jim přinese preference. Lid si žádá zlikvidování chovu kožešinových zvířat? Tak to zakážeme. A je jedno, že tohle odvětví zemědělství má u nás tradici a jsme jím proslulí. Škoda jen, že jeden ze známých politiků, ve velkém podnikající nejenom v zemědělství, nechová kožešinová zvířata. To by to s novelou zákona dopadlo úplně jinak...

ELIŠKA STEJSKALOVÁ
stejskalova@cschdz.eu